

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2542/20
31.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из Београда, Његошева 28а, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Гордан Медаковић, адвокат из Вршца, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 2286/18 од 5.7.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П 2286/18 од 5.7.2019. године у делу става првог изреке којим је обавезана тужена ББ из ... да тужиљи АА из ... на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до исплате, и у том делу жалба тужене се одбија као неоснована.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П 2286/18 од 5.7.2019. године у преосталом делу става првог изреке у погледу одлуке о трошковима поступка тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ из ... да тужиљи АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 43.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.002,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате. Ставом

другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа преко досуђеног износа од 100.000,00 динара па до укупно траженог износа од 500.000,00 динара исплати још 400.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у ставу првом изреке, како то произилази из навода жалбе, из свих законских разлога.

Тужилца је благовремено одговорила на жалбу тужене.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), који се сходно примењује на основу одредбе члана 131 Закона о јавном информисању и медијима (“Службени гласник РС”, бр. 83/2014 са каснијим изменама и допунама), а који се примењује на основу одредбе члана 153 Закона о јавном информисању и медијима (“Службени гласник РС”, бр. 92/2023), апелациони суд је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена пресуда морала укинути. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на коју тужена неосновано указује жалбом. Изрека првостепене пресуде је јасна у побијаном делу и у складу са разлозима образложења, а у пресуди су наведени јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, који нису у противречности са изведеним доказима, због чега пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању дана ... године у штампаном издању медија “Данас” бр. ..., у рубрици ..., аутора тужене ББ, објављен је чланак под насловом “Шта ... ради са ...?”. Истог дана у интернет издању медија “Данас” објављен је чланак “Шта ... ради са ...?” исте садржине. У тексту је наведено “..., потрудила се да у истом дану буде на две важне манифестације – на ... и на надалеко познатом ... у.... Одкуд ... на ... и шта је тамо радила – то сви знамо али никоме није јасно шта је радила на ... у ... са извесним ..., ... и бившим ...!? Реч је о човеку који нема ниједну јавну функцију и који званично са ... нема ама баш никакве везе. Истини за вољу ... не мањка ... функција – он је ...и њихов ... комесар за..., а то значи да је задужен за ефикасно функционисање ... која се представља као ... – али то по логици ствари никако није потребан ни довољан разлог да у име ... разговара (преговара?) са једном... У тексту се даље наводи: “Како је ... пошло ... да од ... постане главни ...? Како је од ... постао неприкосновени налогодавац ...? Зашто се ... обраћа са: “Да, ...?!” И коначно, да ли је истина да је тај ... ту исту ..., своју... колегиницу, у тој истој ...? Наиме, баш уочи прошлогодишњег ... стиже глас, чак и до ..., како је ... нешто много љут на ... јер је дозволила издавање ... дозволе за ..., ..., па је у тој љутњи дошло и до ... Гласине никад нису ни демантоване ни потврђене, али оно што није спорно јесте чињеница да од прошле године ... не учествују у... манифестацији коју су управо они осмислили и покренули пре ... и чији су

главни спонзор били све то време. ... нема дилеме: ... се и те како разуме у ... вештине, па самим тим и у шамарање. ... је за ..., ... у ... окривила ... из клуба ..., који су, како тврде “под контролом ...”. ... је тим поводом чак поднела кривичну пријаву против ... и “његових ...”. Све ово што обичан свет зна о... и о његовим активностима у оквиру интересне групације, у народу познате као ..., вероватно зна и ... Па ипак, она је изабрала управо таквог човека за свог првог саговорника када је прошле недеље свратила на очигледно не смета чињеница да је ... изместио читав процес ..., да се најважније одлуке не доносе у ... и... већ у ..., да је успостављена ... у којој од воље ... зависе активности ... Пред нашим и ... очима дешава се ... као ... и обесмишљавање целокупног Рукујући се са ..., ..., и уважавајући га као јединог и реалног ..., ... нам је послала недвосмислену поруку шта су приоритети ... У једном другом делу ..., постоји исти овакав ..., са истим задужењима и привилегијама, с том разликом што уместо надимка “...” има надимак “...”. ... вероватно неће имати никакав проблем да поприча и са њим, у пуном комфору, у ... Њеног ... се више и онако нико не сећа. Уместо ..., “... је ту” да би обезбедила ... оног што нам је остало од ... И потпуно је комфорна са тим.”

Тужиља је рођена у... где је одрасла и завршила основну и средњу школу. У ...се вратила по завршетку студија на Правном факултету Универзитета у Београду, након чега је на приправничком стажу била у ... из ... а након тога је у ... осам година обављала послове ... Тужиља са породицом живи у ... Тужиља је ... и ... од 2016. године. Тужена је ... и ... Тужена није позвала тужиљу да провери наводе из текста који се односе на наводно шамарање. Тужиља се није обраћала дневном листу “Данас” за објављивљивање одговора или исправку информација садржаних у спорном тексту. Надимак... је “...”.

Поводом наведених објављених информација тужиља се осећала понижено и осрамоћено с обзиром да је у тексту приказана да трпи физичко малтретирање, да је особа која нема свој став и понос, да је понизна особа која је спремна да дозволи и трпи да је неко шамара и понижава због тога што припада истој ... и исти осећај понижености и осрамоћености константно је постојао код тужиље јер је понављано исто питање-да ли је наведени догађај истинит и то како од људи које познаје тако и од непознатих људи. Тужиљи је због ових тврдњи нарушен углед који је дуго година градила у... па отежано обавља ... јер постоји стална потреба понављања од стране тужиље, њене породице и пријатеља да се спорни догађај није десио.

Полазећи од овако правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 46 Устава Републике Србије и чланова 154 став 1, 155, 158 и 200 Закона о облигационим односима закључио да је у конкретном случају тужена претходно непроверену информацију добијену од ..., сарадника тужиље, да јетужиљу, унела у спорни текст објављен у дневном листу “Данас” с тим што је поред постављања знака питања на крају реченице која се односи на тужиљу, у следећој реченици образложила наводни повод за такво понашање ... и тужиље, односно ... од стране ... за изградњу ... док су у следећем ставу текста наведене околности о насилности ... На тај начин тужена је на постављено питање додала околности које би код просечног читаоца, посебно у ..., извесно могле створити уверење да је до ... стварно и дошло, иако је утврђено да до спорног догађаја, ... тужиље од стране ... није дошло.

Иако се спорни текст примарно није односио на тужилу, део текста који се односи на тужилу и то: “И коначно да ли је истина да је тај... ту исту ..., своју ...?” заједно са наведеном следећом реченицом и следећим ставом истог текста у јавности је створио на индиректан начин слику о тужилу као особи без интегритета и достојанства. Поред тога, иако је у тексту постављена упитна реченица, иако тужена у тексту наводи да је реч о гласини, а у страначком исказу тужена истиче да не тврди да је до ... стварно дошло те да није имала намеру да увреди тужилу, првостепени суд сматра да је стварна намера тужене била да код читалаца створи уверење да се ... догодило и посредно доведе до оцене личности тужиле као особе која би трпела такво понашање, односно без тражења било којег вида законске заштите, односно као особе спремне да трпи насиље како би ... и која нема свој став ни своје мишљење ни спремност да се супротстави насиљу било које врсте. На овакав закључак суда утицала је чињеница да тужена није упутила питање тужилу у вези спорног догађаја као и чињеница да су тужила и тужена ... између којих постоји изражено ... на свим нивоима па и на локалном нивоу у

Тужила обавља ... и иста као особа мора да има интегритет, ауторитет и кредибилитет који јој је спорним наводима из текста у погледу ... нарушен управо имајући у виду интересовање грађана исказано за исти догађај који је манифестован у постављању питања како тужилу лично тако и њеној породици и пријатељима као и напорима истих да докажу да се то није догодило. Интерпретирањем гласина на начин како је претходно наведено, импутирано је да је ... тужилу што представља нетачну информацију и због чега је тужилу повређена част и углед. Притом првостепени суд је имао у виду да је тужила ... и сходно томе праг толеранције код именоване мора бити виши од прага толеранције приватних лица, међутим став је суда да је наводима из текста пређен праг толеранције посебно имајући у виду да је спорни текст потписан од стране тужене као ... а не тужене као новинара.

И по налажењу овога суда правилно је првостепени суд закључио да је тужена у спорном тексту објавила неистините и недопуштене информације о тужилу којима се вређа достојанство личности тужиле, односно њена част и углед. Правилно је првостепени суд применио материјално право код одмеравања висине правичне новчане накнаде за наведени вид нематеријалне штете. Износ од 100.000,00 динара који је суд досудио тужилу, по мишљењу апелационог суда је правично и правилно одмерен, сходно одредби члана 200 став 2 ЗОО у вези са чланом 232 ЗПП. Досуђени износ за повреду гарантованих права тужиле представља одговарајућу сатисфакцију за тужилу и њиме се не погодује тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом института новчане накнаде нематеријалне штете. Првостепени суд је објективно оценио све околности конкретног случаја које су од утицаја на висину накнаде, и то начин и средство којим су повређена заштићена добра, а имао је у виду све бројне непријатности којима је тужила био изложена у свом приватном и пословном окружењу, као и јачину и трајање душевних болова које је трпела али и да није тражила објаву одговора или исправке посебно имајући у виду да је ... мала средина где су људи једни другима веома често и лично познати, и где су по природи ствари непосредни односи међу људима интензивнији него у већој средини, то су ауторитет и кредибилитет подложнији пажљивом одмеравању и оцењивању. Тужена је правилно обавезана да тужилу плати законску затезну камату у складу са одредбом члана 277 став 1 и члана 189 став 2 ЗОО, од дана доношења првостепене пресуде, када је одмерена висина накнаде па до исплате.

Међутим, иако првостепени суд погрешно сматра да је у конкретном случају тужена спорни текст потписала као ... а не као новинар, ово није имало утицаја на правилност побијане пресуде. Наиме, тужена се у свом страначком исказу јесте изјаснила да је текст који је објавила потписала као ... где јасно стоји њено име и да је ауторка ..., али се такође изјаснила и да је новинар, сарадник листа “Данас” и неких других порталаа као и да је члан Независног друштва новинара Војводине.

Наиме, иако се ни у једном од медијских закона (Закон о јавном информисању и медијима, Закон о електронским медијима и Закон о јавним медијским сервисима (сви објављени у “Службени гласник РС”, бр. 83/2014 са каснијим изменама и допунама) не даје експлицитна дефиниција ко је новинар, тумачење Закона о јавном информисању и медијима даје неке смернице у том смислу јер произилази да јавним информисањем, према овом Закону, могу да се баве сви који обављају функцију јавног информисања путем медија. Питање ко се данас може сматрати новинарем може да се посматра и из угла Уставом Републике Србије гарантованих права на обавештеност (члан 51) односно права грађана да буду истинито, потпуно и објективно информисани о стварима од јавног интереса. У том смислу, свако ко би задовољавао право грађана на обавештеност, могао би да буде схваћен као неко ко има право на права, привилегије и заштиту коју имају новинари у традиционалном смислу. Заштита свих оних који на било који начин сакупљају, анализирају и преносе информације од јавног интереса, а притом то чине на истинит, објективан и потпун начин, заправо би представљала заштиту јавне сфере односно неку врсту гаранције грађанима да ће и даље добијати такве информације.

Надаље, међународни стандарди у дефинисању лица које се може сматрати новинарем полазе, између осталог, од докумената Савета Европе (Препорука број Р (2000) 7 о праву новинара да не открију свој извор информација, Водич за заштиту слободе изражавања и информисања у кризним временима усвојен 2007. године, Препорука о новом појму јавних гласила из 2011. године, Декларација о заштити новинарства и безбедности новинара и других медијских актера из 2014. године) из којих произилази да ова организација препоручује својим чланицама да не би требало да се упуштају у покушај дефинисања појма новинара већ да препознају и прихвате чињеницу да се круг медијских актера променио и да је шири у односу на схватање новинара у традиционалном контексту. Улога тих нових медијских актера у информисању јавности о питањима од јавног интереса данас је веома значајна. У овим документима израз “новинар” означава свако физичко или правно лице које се редовно или професионално бави прикупљањем и ширењем информација за јавност путем било ког средства масовних комуникација (три критеријума која се издвајају у овом појму су круг лица, активност и средство) а израз “медијски професионалац” подразумева све оне који су укључени у сакупљање, продукцију и ширење информација које су намењене медијима, односно све актери који учествују у новом концепту јавних гласила и информисању уопште. Круг медијских актера се проширио као последица нових медијских форми у дигиталном добу и обухвата све актере који учествују у обављању важне друштвене функције “контролора власти”. Поред тога, и Европски суд за људска права у Стразбуру је у својој досадашњој судској пракси заузео став о томе ко све поред новинара у једном демократском друштву има улогу “контролора власти”, затим да је функција медија да креирају форуме за јавну дебату, али и да реализација те

улоге није ограничена само на медије и професионалне новинаре. Сматра и да сви они који се баве контролом власти, попут организација цивилног друштва, али и других који се баве питањима од јавног интереса, имају право на једнаку правну заштиту као и медији и новинари схваћени у традиционалном смислу (*Társaság a Szabadságjogokért v. Hungary* представка број 37374/05, пресуда од 14.4.2009. године, *Animal Defenders International v. The United Kingdom* представка број 48876/08, пресуда од 22.4.2013. године и *Youth Initiative for Human Rights v. Serbia* представка број 48135/06, пресуда од 25.6.2013. године).

Следом изнетог произлази да је новинарство активност сакупљања и ширења информација за јавност путем средстава масовних комуникација, а која се обавља у јавном интересу и у складу са етичким правилима новинарства као професије. Код свега наведеног а имајући у виду да тужена јесте новинар то је по налажењу овога суда тужена спорни текст написала као новинар, па се основано жалбом тужене указује на погрешну примену материјалног права јер се у конкретном случају у погледу одговорности тужене имају применити одредбе Закона о јавном информисању и медијима.

Члан 5 Закона о јавном информисању и медијима (“Службени гласник РС”, бр. 83/2014 са каснијим изменама и допунама) предвиђа да се путем медија објављују информације, идеје и мишљења о појавама, догађајима и личностима о којима јавност има оправдан интерес да зна, без обзира на начин на који су прибављене информације, у складу са одредбама овог закона, као и да свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештен о питањима од јавног значаја и средства јавног обавештавања су дужна да то право поштују. Члан 9 наведеног Закона (под насловом Обавеза новинарске пажње) предвиђа да су уредник и новинар дужни да с пажњом примереном околностима, пре објављивања информације која садржи податке о одређеној појави, догађају или личности провере њено порекло, истинитост и потпуност, као и да су уредник и новинар дужни да преузете информације, идеје и мишљења пренесу веродостојно и потпуно, а ако се информација преузима из другог медија - да наведу и назив тог медија. Члан 79 став 1 и став 2 истог Закона предвиђа да је достојанство личности (част, углед, односно пијетет) лица на које се односи информација правно заштићено. Објављивање информације којом се врши повреда части, угледа или пијетета, односно лице приказује у лажном светлу приписивањем особина или својстава које оно нема, односно одрицањем особина или својстава које има, није допуштено ако интерес за објављивање информације не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи. Члан 112 став 1 истог Закона прописује да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите која том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона, док члан 115 став 1 предвиђа да за тако насталу штету солидарно одговарају новинар, одговорни уредник и издавач. Новинар, односно одговорни уредник одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 112 став 1 овог закона, ако се докаже да је штета настала његовом кривицом што прописује члан 113 Закона (који носи наслов Одговорност новинара и одговорног уредника).

У смислу наведених законских одредаба а с обзиром на утврђено чињенично стање и то да се предметни догађај који се односи на ... тужиље није догодио, произилази да тужена новинарка није показала довољан степен новинарске пажње имајући у виду чињеницу да је прихватила и пренела наводе својих извора а да исте није проверила, па у конкретном случају није са пажњом примереном околностима проверила истинитост и потпуност информације јер се у том правцу није обратила тужиљи што је морала да учини с обзиром на то да се и за њено име везује спорни текст. Из наведеног прозилази да је тужила услед радњи тужене претрпела штету која се огледа у повреди њене части и угледа услед објављивања неистините информације о тужиљи коју тужена није проверила, па постоји њена одговорност према Закону о јавном информисању и медијима јер је спорна информација недопуштена због чега тужена у смислу одредбе чл. 115 Закона о јавном информисању одговара за штету коју је тужила претрпела услед наведеног пропуста а која је у конкретном случају нематеријалног карактера.

Жалбом се указује да је тужена у страначком исказу изнела да је спорно питање први пут постављено 27.11.2017. године у Народној Скупштини Републике Србије као посланичко питање које је поставила народна посланица ... та да је тужена у тексту само поновила постављено питање очекујући одговор на веома значајно питање, те да је за суд посланичко питање у Народној Скупштини гласина иако је Народна Скупштина највише представничко тело и носилац уставотворне и законодавне власти у Републици Србији. Овакви наводи се не могу прихватити с обзиром да је суд на основу свих изведених доказа утврдио да до спорног догађаја никада није дошло па је без значаја где је то раније изнето и да ли је тужена у тексту само поновила или први пут изнела спорне наводе-да је дошло до ...тужиље од стране ...

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да спорни чланак не садржи нетачну нити по тужиљу увредљиву информацију, те да се из наслова и садржине текста види на кога се односи предметни текст. Ово зато што су у спорном тексту изнете информације којима су повређени част и углед тужиље. Уколико тема истог није била тужила, то није ни било места изношењу информација које се тичу тужиље, а нарочито не оних које су лезионо подобне да повреду част и углед тужиље.

Неосновани су наводи жалбе тужене да у конкретном случају нема штетне последице односно да нема повреде части и угледа спорним текстом нити је тужила због спорног текста могла да трпи душевне болове који оправдавају досуђивање накнаде. Ово из разлога што је првостепени суд правилно утврдио да је тужила трпела штету у средини у којој живи зато што су њен интегритет, ауторитет и кредибилитет нарушени спорним наводима из текста. Тачно је да тужила ... мора да испољи већи степен толеранције према упућеној критици, с тим што се већи степен толеранције јавних функционера односи на допуштену критику њиховог рада док у конкретном случају није изнета критика на тужиљин рад већ груба неистина која нема никакве везе са критиком.

Жалбени наводи којима се указује да чланак није подобан да повреди тужиљина лична права јер не садржи тврдње о тужиљи већ исказује сумњу тј. поставља питање што се јасно види по знацима интерпункције, такође су неосновани. Ово зато што је

јавности, односно просечном читаоцу, саопштено на посредан начин (уз знак питања и узвика) али довољно јасно, да је тужила (позната широј јавности јер је ...) била ... од стране ..., што није било истина, због чега форма и начин изношења ових информација, уз стављање знакова интерпункције није од суштинског значаја код тежине изнетих тврдњи у самом тексту.

Наиме, објављивањем нетачних информација о тужили које претходно нису проверене, а притом су увредљиве и омаловажавајуће, није поступљено са дужном новинарском пажњом. Информације које су објављене у предметном тексту а које се односе на тужилу, представљају информације чије је објављивање у складу са одредбама Закона о јавном информисању и медијима забрањено. Поступајући на такав начин тужена није допринела информисању јавности нити слободи изражавања, јер слобода изражавања не подразумева изношење непроверених и нетачних информација нити постоји интерес јавности да за такве информације зна. Напротив, тужена је на такав начин само повредила тужилину част и углед и тиме јој нанела душевне болове, чија јачина и трајање оправдавају досуђивање правичне новчане накнаде на основу члана 200 Закона о облигационим односима. Због тога остају без утицаја жалбени наводи којима се указује да је одговор на постављено питање важан јер ниједан грађанин ... не сме да трпи насиље, да је тужена исто поставила у циљу заштите ... јер је била забринута за њену безбедност те да ли ће ваљано моћи да обавља своју јавну функцију а такође је била забринута и за своју личну безбедност јер ако се ... међусобно обрачунавају физичким насиљем шта они опозициони политичари могу да очекују од њих, те да се из текста види на које аномалије у друштвеном животу је тужена желела да укаже.

Неосновано је позивање тужене на стандард Европског суда за људска права изражен у предмету *Handyside* против Уједињеног Краљевства из 1976. године (*Handyside V. UK*, представка 5493/72, пресуда од 07.12.1976. године), у коме је суд тумачио слободу изражавања тако што је сматрао да она обухвата не само изношење прихватљивих ставова и информација, већ и друштвено неприхватљивих (шокантних, увредљивих, узнемирујућих), и у том смислу у осталим предметима истог суда наведених у жалби. Међутим, ни према Конвенцији за заштиту људских права и основних слобода (Закон о ратификацији Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода "Службени лист Србије и Црне Горе", Међународни уговори, број 9/03, 5/05, 7/05 и "Службени гласник РС", Међународни уговори, број 12/2010), као ни пракси Европског суда за људска права, слобода изражавања није апсолутна. Сама Конвенција у члану 10 став 2 прописује изузетке када се слобода изражавања може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама, а то је у случају да је то прописано законом, да постоји легитиман циљ тог ограничења, те да је то неопходно у демократском друштву. У демократском друштву неопходно је ограничити објављивање информација у медијима које су неистините и којима се вређа достојанство личности јер јавност нема оправдан интерес да зна неистину, а што је у складу и са Законом о јавном информисању и медијима којим се ограничава информисање којим се вређа достојанство личности изношењем неистинитих информација. У том смислу позивање тужене на ставове Европског суда за људска права у предметима истог суда наведених у жалби којима се указује на дифаматорне вредносне исказе није основано јер се у конкретном случају не ради о вредносним исказима (мишљењима) већ о чињеницама које нису истините и чије објављивање није

допуштено.

Другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе тужене али их није посебно образлагао применом одредбе члана 396 став 1 ЗПП јер не могу довести до другачије одлуке у овој правој ствари.

Међутим, одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу првом изреке побијане пресуде, не може се прихватити као правилна, јер је првостепени суд одмеравајући тужиљи трошкове у укупном износу од 97.020,00 динара, погрешно закључио да тужиља има право на накнаду трошкова на име таксе за тужбу и пресуду у износу од по 19.800,00 динара, одмерено према вредности постављеног захтева за накнаду нематеријалне штете, с обзиром да тужиља према одредби члана 153 Закона о парничном поступку, има право на накнаду трошкова сразмерно успеху у спору. Због тога тужиљи која је била заступана од стране пуномоћника адвоката, сходно одредбама члана 150-163 Закона о парничном поступку, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Сл.гласник РС" бр. 121/2012) и таксене тарифе из Закона о судским таксама, припадају трошкови и то за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, за састав поднеска од 21.12.2018. године у износу од 3.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, као и на име таксе за тужбу и таксе за пресуду у износу од по 5.900,00 динара (према вредности која се односи на усвојен део захтева), што све укупно износи 43.300,00 динара. Одлука о законској затезној камати досуђеној на трошкове парничног поступка донета је у складу са одредбама чланова 277 и 324 ЗОО. Приликом доношења одлуке о трошковима поступка овај суд је имао у виду и тражене трошкове превоза пуномоћника тужиље, али је нашао да истом не припадају ови издаци у смислу одредбе члана 150 Закона о парничном поступку с обзиром да је странка ангажовала адвоката из места које се налази ван седишта суда, иако у седишту суда има адвоката, па јој се имају признати трошкови које би имала према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката као да је исти из места у коме се налази седиште суда.

Имајући у виду наведено, на основу члана 390 ЗПП донета је одлука као у ставу првим изреке а на основу одредбе члан 394 тачка 4 ЗПП донета је одлука као у ставу другом изреке ове пресуде.

Будући да је тужена у жалбеном поступку успела у незнатном делу, то јој не припадају трошкови другостепеног поступка, због чега је на основу одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

